

ото, направено само отъ емежъ, се появява много късно.

Следъ като е разкопавалъ почвата, нашиятъ прадѣдъ е разпръсвалъ семената и до колкото е можелъ, съ крака, или съ единъ клонъ, ги е позаривалъ. Следъ нѣколко дни тѣ пониквали и сигурно тогава той е изпитвалъ голѣма радостъ, виждайки хубавитѣ млади зелени стѣбла, които му обещаваха изобиленъ плодъ. Иначе не е могло и да бжде. Кой отъ насъ и сега не изпитва същата радостъ, когато погледне хубавитѣ ниви, особено ако сланиятъ вѣтрецъ си играе съ тѣхъ! Тѣ изглеждатъ весели и намъ става драго. И тогавашниятъ човѣкъ съ радостъ и нетърпение е искалъ, да пребере часъ по-скоро храната си, която ще скъта въ глиненни сѣдове и кожени торби, за да има запаси отъ храна за лоши дни.

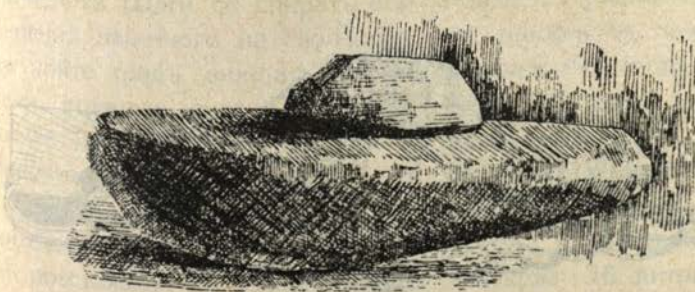
*
* *

Какъ е ставала жътвата? Въ това време сѣрпове е нѣмало; защото, както по-рано казахме, тогавашниятъ човѣкъ не е познавалъ още ме-

талитѣ. А, отъ друга страна, едва ли е чувствувалъ нужда отъ такава. Естествено е, че лошоразработената земя, ненаторявана и обрасла съ всевъзможни бурени, е давала, както сега казваме, „слаби и рѣдки ниви“, т. е. стѣблата на житнитѣ растения, заглушени отъ плѣвелитѣ, и при липса на достатъчно силна храна въ почвата, ставали низки и рѣдки. Съ своитѣ ниви нашиятъ прадѣдъ е постѣпвалъ по сѣщия начинъ, както сега ние често пѣти постѣпваме съ нашитѣ слаби ниви. Той просто е изскубвалъ стѣблата и, следъ като ги поизсушавалъ малко, съ помощта на едно дърво оронвалъ семената. Последнитѣ събиралъ и грижливо запазвалъ на сухи и скрити мѣста. Получената слама му служела за храна на добитѣка, за покривъ на колибитѣ и за постилка.

*
* *

Наредъ съ земедѣлието се появява и първата **мелница**. Каква мислите е била тя? Най-простата, каквато човѣкъ може да си

Фиг. 4. — Мелница. (Долниятъ камъкъ — хромелъ, горниятъ — стривачъ. (Намѣрена въ пещерата „Моравица“ при с. Гложене, Тетевенско).